

❧ KAPITEL 1 ❧

Ivy Vega og hendes bedste veninde, Sophia Hewitt, skyndte sig gennem Franklin Groves ældste kirkegård på vej til skole mandag morgen. Græsset, som var stift af frost, knasede under deres støvler. Ivy stak hænderne ned i lommerne på sin gulvlange, sorte dynefrakke for at varme dem.

Jeg kommer til at savne den her gamle kirkegård, når jeg flytter til Europa, tænkte hun. Selvom det stadig var dunkelt, kunne hun godt ane omridset af sin kærestes familiekrypt, hvor hun og hendes venner ofte havde hængt ud. Uden for kirkegårdens låger skinnede der lys fra de nærliggende huse.

”Total dræber-fest!” udbrød Sophia og afbrød Ivys tankestrøm. Det føltes som en evighed siden, men i lørdags var Ivys menneskelige tvilling, Olivia, blevet indviet i vampyrkredsen, og det havde de fejret. ”Du må være vildt oppe at køre,” fortsatte Sophia, ”over at det ikke behøver at være hemmeligt, at Olivia kender til vampyrer. Det står alle vegne på World Vide Veb.”

Ivy pressede munden ned i sit sortstrikkede halstørklæde og åndede ud for at varme sin hals. *Tænk, at det er på vampyr-internetet. Men det er ikke det eneste, som ikke er en hemmelighed længere*, tænkte hun. ”Sophia,” sagde hun højt, ”der er noget, jeg må fortælle dig.”

Olivia Abbott blev ramt af et varmt pust indendørs-luft, da hun åbnede de store egetræsdøre ind til skolen i Franklin Grove. Hun så sig om i forhallen, tog sin hue af og svingede den rundt ved en øreklap, som var den ene af hendes lyserøde pomponer. Hun hoppede op og ned for at ryste kulden af sig. Olivia havde sit cheerleader-tøj på, fordi hun havde været til en optræden, men selvom hun havde gamacher på, følte hun sig alligevel som en sodavandsis.

Hvor bliver du af, Camilla? tænkte Olivia, mens

hun hoppede fra ben til ben og holdt udkgig efter sin veninde. *Jeg har verdens største nyhed!*

Døren blev revet op udefra, og Olivia så ivrigt derhen. Desværre var det bare Charlotte Brown, Olivias storsnudedede cheerleader-kaptajn. Hun havde bløde, hvide ørevarmere på.

”Hej, Charlotte,” sagde Olivia uden at kunne skjule skuffelsen i sin stemme. Charlotte lod døren smække bag sig, men hendes tro følgesvende, Katie og Alison, skyndte sig ind i hælene på hende. De havde også ørevarmere på.

”Åh, Olivia, jeg fryser bare så meget!” klynkede Charlotte.

”Vi fryser også!” sagde Katie og Alison, der havde talent for at tænke det samme som Charlotte.

”Så må I hellere skynde jer ind, så I kan få varmen,” sagde Olivia og tændte for smilet. De hoppede forbi hende uden at sige mere.

Den ene elev efter den anden sivede ind ad skolens døre, og hver gang døren åbnede, så Olivia forventningsfuldt derhen. Til sidst fik hun øje på Camillas hoppende, lyse krøller.

”Camilla!” råbte Olivia.

”Hej,” sagde Camilla og kom automatisk til at

smile, da hun så Olivia. ”Undskyld, jeg er lidt sent på den. Du lød vildt begejstret i telefonen i aftes. Hvad er der sket?”

Olivia smilede bredt. ”Det er bare mit livs største nyhed!”

Camilla så tvivlende på hende. ”Større, end da du fandt ud af, du havde en tvillingsøster?”

Olivia rynkede på næsen. Camilla havde ret. Olivia og Ivy havde ikke anet, at de havde en tvilling før Olivias første skoledag i Franklin Grove for nogle måneder siden. Nu hun tænkte over det, var nyheden om, at ”min-søster-er-vampyr” også ret stor, men det vidste Camilla ikke noget om. Olivia var ét af de få mennesker i verden, som gjorde.

”Lige så stor,” besluttede Olivia sig for og trak Camilla med, så de kunne stå bag en enorm bregne i forhallen.

Olivia tog en dyb indånding. ”Du må ikke sige det til nogen,” sagde hun. ”Lover du det?”

”Det lover jeg,” sagde Camilla højtideligt. ”Sig det nu bare!”

”Jeg er i gang med at fortælle dig det,” protesterede Ivy.

”Nej,” sagde Sophia, ”du er i gang med at forsøge

at fortælle mig det. Indtil videre har du bare sukket ret meget.”

Ivy sukkede en gang til og sendte en lille dampsky ud i den kolde luft. ”Jeg har stadig svært ved at fatte det,” mumlede Ivy som en slags forklaring.

”Ivy,” sagde Sophia bestemt, ”mine hugtænder er ved at blive til istapper.”

”Du har ingen hugtænder,” svarede Ivy og kiggede rundt på kirkegården for at sikre sig, at der ikke var andre i nærheden. ”Du filer dem ned ligesom os andre.”

”Det er bare et udtryk,” sagde Sophia med stigende irritation. ”Fortæl mig så om din store åbenbaring!”

”Jeg har fundet ...” Ivy sank en klump. ”Olivia og jeg har fundet ud af ...”

Sophia gloede utålmodigt på hende.

”... hvem min rigtige far er,” udbrød Ivy til sidst.

”Er det rigtigt?” skreg Camilla og lavede store øjne. Olivia nikkede og bed sig i læben for at undertrykke et smil. ”Hvor er jeg glad på dine vegne!” Camilla kastede armene om Olivia og kom til at vælte en af bregnerne. Olivia fnisede.

”Jeg vidste, at du og Ivy ville finde svaret, hvis I blev ved med at lede,” sagde Camilla stolt.

Olivia måtte også indrømme, at deres ihærdighed havde givet gevinst. Hun og hendes søster havde forsøgt at løse mysteriet om, hvem deres forældre var, siden de havde opdaget, at de var tvillinger.

”Tak, Camilla,” sagde Olivia og krammede hende igen. ”Jeg ville fortælle dig det ansigt til ansigt.”

”Hvem er han så? Hvem er din far?” spurgte Camilla, der var ved at sprænges af nysgerrighed.

Olivia smagte på sine læber for rigtig at kunne nyde øjeblikket.

Camilla tolkede hendes ansigtsudtryk. ”Jeg vidste det!” hvinede hun. ”Det er en af de kendte! Jeg har altid syntes, jeres næser lignede George Clooneys!”

”Niks.” Olivia rystede drillesygt på hovedet. ”Endnu bedre.”

”Antonio Banderas?” hviskede Camilla med ærefrygt.

”Jamen, hvem er det så?” sagde Sophia spændt, mens de gik arm i arm gennem kirkegården.

Ivys lange mørke hår faldt ned foran hendes ansigt. ”Han, øh, han hedder ... Karl Lazar,” fik hun spyttet

ud. *Hvorfor har jeg så svært ved at fortælle min ældste veninde hele historien?* tænkte Ivy med en undren. På en eller anden måde var det hele så ufatteligt, at man ikke bare kunne sige det lige ud.

”Lazar?” gentog Sophia. ”Mener du den transsylvanske vampyrraristokrat, der forelskede sig i et menneske?”

Ivy nikkede stumt.

”Hvor vildt!” Ved du, om han stadig lever?” spurgte Sophia.

”Han lever stadig,” sagde Ivy.

”Hvor ved du det fra?” pressede Sophia på.

”Han har levet i skjul de sidste tretten år,” svarede Ivy.

Da skolen i Franklin Grove kom til syne i det fjerne, satte Sophia farten ned. ”Ivy, hvorfor har jeg en fornemmelse af, at der er noget, du ikke fortæller mig?”

Ivy smilede genert og var lettet over, at hendes veninde kendte hende så godt. ”Fordi der er noget, jeg ikke har fortalt dig,” svarede hun.

Mens Sophia granskede hendes ansigt, tog Ivy en sidste dyb indånding. Hun viftede håret væk fra øjnene. ”Min far er min far,” meddelte hun, og ordene steg op i luften som røg.

Sophia så på hende med et tomt udtryk.

”Min far *er* min rigtige far,” sagde Ivy opklarende.

Sophia lignede et spørgsmålstegn. ”Mener du, at din far, Charles Vega, som du har kendt hele livet ...”

”... er Karl Lazar,” afsluttede Ivy.

Sophia så mistroisk på hende. ”Du bider mig i halsen, ikke?”

Ivy smilede bredt. ”Ingen hugtænder, husker du nok?”

”Men hvorfor skulle hr. Vega lade, som om han er Ivys adoptivfar, når han egentlig er hendes rigtige far?” spurgte Camilla.

”Det ved vi ikke.” Olivia rynkede panden. ”Måske ønskede han ikke, at Ivy skulle vide, hun havde en tvilling.”

”Men hvorfor ikke?” blev Camilla ved.

Olivia kunne kun trække på skuldrene. Hun ville gerne fortælle sin veninde om alt det, hun og Ivy havde fundet ud af: at deres far var vampyr og deres mor menneske, og at han havde adskilt tvillingerne, efter at deres mor var død. Men hun havde svoret et blodløfte på, at hun ikke ville bryde Nattens Første Lov,

og det betød, at hun aldrig måtte afsløre vampyrernes eksistens over for en ikke-vampyr. Det var nedtur, fordi Camilla var vildt klog, og Olivia tænkte, at hun måske kunne have regnet ud, hvorfor hr. Vega havde handlet, som han gjorde.

Ivy og Sophia gik op ad skolens trapper. ”Ved din far, at du ved det?” spurgte Sophia.

Ivy rystede på hovedet. ”Olivia og jeg har talt om det, og vi blev enige om, at vi ikke fortæller vores forældre det endnu. Olivias mor går i flagrende koma, når hun får sandheden at vide. Og min far er i forvejen vildt underlig i Olivias nærvær.”

De gik ind og krydsede gennem forhallen, da Ivy hørte nogen kalde på hende med en høj hvisken. Hun så sig om, men ingen af de elever, der drev rundt i forhallen, så i hendes retning.

”Ivy! Sophia!” sagde stemmen igen.

”Jeg tror, den bregne kalder på os,” mumlede Sophia og pegede hen i et hjørne. De gik begge to derhen. Pludselig kom en hånd med lyserøde negle frem og trak Ivy ind bag planten.

Olivia sad deromme sammen med Camilla.

”Har du fortalt hende det?” spurgte Ivy og Olivia i

mundten på hinanden. De nikkede til hinanden, og så var der gruppekram.

”Tillykke med, at du har fundet din far.” Camilla smilede til Ivy.

”Er det ikke utroligt? I al den tid har deres rigtige far været lige for næsen af dem?” sagde Sophia opstemt til Camilla, som rystede forbløffet på hovedet.

”I må ikke sige det til nogen,” sagde Olivia alvorstuldt.

”Ikke engang Brendan?” spurgte Sophia.

”På nær Brendan,” svarede Ivy. Hun havde tænkt sig at fortælle sin kæreste det efter første time. Hun ville sige det på fysikgangen, der hvor han havde inviteret hende ud for første gang. Hun havde skrevet et kort til ham, hvor hun takkede ham for hans store støtte, mens hun søgte efter sandheden.

”Det må være en stor hemmelighed,” sagde Sophia med et skævt smil. ”Se lige på os: Vi ligger gemt bag en bregne!”

For en gangs skyld smilede Olivia ikke. ”Ivy og jeg erklærer hermed undtagelsestilstand: Hun og hendes far skal snart flytte til Europa.”

”Han er også din far,” mindede Ivy hende forsigtigt om.

Olivia nikkede. ”Ja,” sagde hun og tænkte, at det ville tage tid at vænne sig til. ”Og vi har mindre end ti dage til at overtale ham til *ikke* at flytte.”

”Vi lader under ingen omstændigheder nogen splitte os ad igen,” erklærede Ivy tappert.

”Og jeg vil ikke miste min biologiske far, nu da jeg endelig ved, hvem han er,” tilføjede Olivia.

Camilla og Sophia var blevet lysvågne. ”Hvad kan vi gøre?” spurgte Camilla.

”Og tror du virkelig, at din far vil ombestemme sig?” undrede Sophia sig.

”Det er han nødt til,” svarede Ivy.

”Vi finder ud af noget, som vil gøre det umuligt for ham at flytte,” sagde Olivia.

”Noget så dræber,” indskød Ivy, ”at han vil begå mord for at kunne blive.”

”Som hvad?” spurgte Sophia.

Ivy og Olivia så spørgende på hinanden. ”Det er det, vi håber, at I kan hjælpe os med at finde ud af.” Ivy smilede svagt.

De fire piger så på hinanden. De stod der stadig fordybet i tanker, da klokken ringede ind til første time.

”Klynge!” beordrede Olivia, og de fire samledes i en

ring. ”Vi mødes og lægger en plan i spisefrikvarteret,” sagde hun.

De nikkede alle sammen. Så stak Olivia en hånd ind i midten og bad de andre følge trop. ”Franklin Grove eller ballade,” sagde hun.

”Franklin Grove eller ballade!” gentog Ivy og vennerne i kor. De pressede hænderne op i luften på én gang og spredte dem som stjernesud.

❧ KAPITEL 2 ❧

Olivia stod og friskede sin himmelblå øjenskygge op foran spejlet i sit skab efter tredje time, da hun ud ad øjenkrogen fik øje på Sophia i fuld fart hen ad gangen.

”Kode ord,” sagde Sophia indforstået, mens hendes store digitalkamera svingede om halsen på hende.

”Mener du ikke kode sort?” spurgte Olivia og henviste til Sophias og Ivys hemmelige kodeord for hastemøde på fysikgangens toilet.

”Nej.” Sophia rystede på hovedet. ”Kode *ord*.”

Olivia lagde øjenskyggen ned i sin taske. ”Men jeg kender ikke kodeordet,” sagde hun tvivlende.

